

1. (Térj magadhoz, drá-ga Si - on, Van még né-ked
Ki atyádként fel-ka-rol - jon, S szívét ossza

Is - te - ned, Azt bünte-ti, kit sze - ret,
meg ve - led!

Másképp ő nem is te - het: Si - on, ezt hát

jól gondold meg, S szabj határt bús gyötrelmed - nek!

2. Hullámok ha rémítenek / Mérhetetlen víz felett, / S a habok közt szíved remeg, / Hogy sírod is ott leled; / Ha aludni látod őt, / Ki reményed és erőd: / Sion, soha ne feledd el: / Ő megvívhat tengerekkel!

3. Bár hegy, halmok rengenének, / Miket égi kéz emelt, / S indulása a nagy égnek / Végromlásra adna jelt: / Ezt látva is el ne hidd, / Hogy ez a perc elveszít; / Sion, addig meg nem dőlhetsz, / Míg oltalmad Istentől lesz!

4. Bár könnyűid omlanának / Gyöngyökül a tengerbe, / És elhalván hangja szádnak, / Csak pihegnél, mint gerle, / Bár vér volna bíborod, / S kő megszánna nyomorod: / Sion, ne félj a gonosztól, / Baj nem ér, míg benne bízol!

5. Bár hordozzad zsarnok láncát, / Érjen kínos rab-halál, / Ha hitedet el nem játszád, / Utad égbe nyitva áll. / Örvendj mindig és vigadj, / Emlékezz, ki népe vagy! / Sion, nincs több Isten egy-nél, / Benne hát ne kételkedjél!

6. Ó! ne csüggedj, ím az estnek / Már leszállnak árnyai; / Ki-hez ajkid oly hön esznek, / Halld: Atyádnak hangja hí! / Ő gyalázat, kín helyett / Néked jobbján ad helyet; / Sion, a menny lesz te részed, / Föld gyötrelmét hát ne nézzed!

7. Végső áldást mondj hazádra, / Mely távolról int feléd, / Égi honnak a határa / Van már hozzád közelébb. / Édes érzés mért fog el, / Melytől olvad szív, kebel? / Sion, minden másképp lesz ott, / El fog tűnni nagy sirásod.

8. Angyalok, ti fényes lelkek, / Zengjetek vig éneket, / Mert ki most a sírba tér meg / Nyer majd örök életet; / S örvend egykor a mennyben / Megdicsőült seregben. / Sion, onnan számkivetni / Nem fog téged soha senki.